

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015-1792

Dato: 19. marts 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 19. februar 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 211 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Stine Brix (EL).

Spørgsmål nr. 211:

”Er kommunens undladelse af at præsentere betalingskravet i § 8-forhandlingerne, jf. betalingsbekendtgørelsen nr. 712 af 19. juni 2013, og undladelse af at rejse betalingskravet forud for anbringelsen efter ministerens vurdering en ikke verbaliseret begunstigende forvaltningsakt – nemlig en beslutning om, at fritagelsesgrundlaget er til stede, og at betalingskrav derfor undlades?”

Svar:

Det følger af § 3 i bekendtgørelse nr. 712 af 19. juni 2013 om betaling for ophold i anbringelsessteder for børn og unge under 18 år samt for døgnophold og udslusningsophold for unge i alderen 18 til og med 22 år (betalingsbekendtgørelsen), at forældrene har pligt til at underrette kommunen om enhver ændring af deres økonomiske og personlige forhold, som kan formodes at medføre ændret betaling. I bekendtgørelsens § 4 er fastsat, hvornår ændringer i forældrenes økonomiske forhold kan medføre en ændret opkrævning af egenbetaling.

Det følger således, at ændringer i forældrenes økonomiske eller personlige forhold kan medføre, at kommunen skal træffe en ny afgørelse om opkrævning af egenbetaling.

I tilfælde, hvor der ikke er sket ændringer i forældrenes forhold, gælder generelt, at hvis kommunalbestyrelsen har fastsat et politisk besluttet serviceniveau, og serviceniveauet senere ændres, så kan kommunalbestyrelsen ikke alene med henvisning til det ændrede serviceniveau træffe afgørelse om anden hjælp eller hjælp i ændret omfang i forhold til den enkelte borger.

Kommunalbestyrelsen kan godt træffe afgørelse om støtte i øget eller nedsat omfang med henvisning til et ændret serviceniveau, men det kræver altid en ny, konkret og individuel afgørelse i forhold til den enkelte borger for at sikre, at

støtten fortsat opfylder borgerens behov, lige som det skal ske inden for rammerne af lovgivningen og retspraksis.

Afgørelsen skal endvidere være i overensstemmelse med principperne for, hvor når man kan tilbagekalde begunstigende forvaltningsakter. Det betyder, at der skal foretages en afvejning af, på den ene side hensynet til modtagerens berettigede forventninger om, at den hidtidige afgørelse opretholdes, og på den anden side de modstående interesser i at sætte en ny afgørelse i stedet, hvor hensynet til borgerens forventninger som udgangspunkt indgår med betydelig vægt.

I den forbindelse gælder efter proportionalitetsprincippet, at jo mere indgribende og upåregnelig ændringen er for borgeren, jo mere tungtvejende må begrundelsen for ændringen være. Adgangen til at tilbagekalde en afgørelse, der vedrører en løbende ydelse, er imidlertid videre end normalt, når tilbagekaldelsen kun har virkning for fremtiden. Det må dog i almindelighed kræves, at tilbagekaldelsen sker med et rimeligt varsel. Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvad der må anses for et rimeligt varsel.

Jeg kan ikke afgøre, hvorvidt konkrete afgørelser er truffet i henhold til gældende ret, men jeg er informeret om, at Ankestyrelsen i øjeblikket er ved at behandle en række klager over afgørelser om egenbetaling. Ankestyrelsen kan i den forbindelse efterprøve lovligheden af disse afgørelser.

Manu Sareen

/ Dan Holmgreen